

60 P. Bd.

V₉

+

18.
Oratio,

DE PRÆCIPVIS

DEI BENEFICIIS, A DEO

PER VII ILLUSTRIS. SAXONIAE ELE-
CTORES, eximiosque Dei Viros, D. MARTI-

NUM LUTHERUM, & D. PHILIPPUM

MELANCHTHONEM, in Academiam

VViteberg. collatis;

Publicè habita VVitebergæ,

IN SOLENNI LXIV MAGISTRO-

rum Creatione: cum post primi ab inauguratione seculi de-

cursum Academia centesimum natalem suum

Jubilea festiuitate celebraret,

LAVRENTIO RHODOMANO,

P. C. & Profess. Pub. atque Collegii Phi-

losoph. tum per semestre hybernum

DECANO.

VVITEBERGAE,

Excusa Typis Cratonianis, Anno 1602.

DE BRUNNEN

DEI BRUNNEN

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

DE VII

*Illustrissimo Celsissimoque Principi
ac Domino,*

DN. AVGVSTO,
DVCI SAXONIAE, LAND-
gravio Thuringiae, Marchioni Misniae &c.
VViteberg. Acad. R E C T O R I Ma-
gnificentissimo,
Domino Suo Clementissimo.

*V M Celsitudini tuae, AVGVSTE Prin-
ceps generosissime, idemque Rector Aca-
demiae hujus Magnificentiss., Domine Cle-
mentissime, Orationes, à cateris in festi-
vitate Academiae Iubileae recitatas, dedi-
cari, & quidem meritissime, viderem: hanc etiam à me
scriptam, & Collegii Philosophici auctoritate, in solenni tum
L. XIV Magistrorum creatione habitam, ut eidem offer-
rem, & decorum me admonebat, & officii ratio exigere vi-
debatur. Nam post Saxoniae Electorem Serenissimum,
DN. CHRISTIANUM II, germanum tuum exopta-
tissimum, Tu panegyris hujus Iubileae, & sic Agonis et-
jam Philosophici, moderator fuisti & ^{Beaufortus} Vobis igitur,
quicquid hinc ^{in Opus} & charisteriorum redit, jure opti-
mo debetur. Nec dubitamus, si aliquid erudita grataq;
A 2 poste-*

posteritatis, per seculum dehinc proximum, & reliqua ad
extremam Mundi catastrophem, durabit (duraturum
autem pro nostra ad Deum per mediatorem Christum fi-
fiducia, quantum ipse volet, speramus) quin Saxonica
domus inlytissima laudes, & vestram in hac subin-
de magis effulgentem gloriam, nulla unquam inter
mortales deletura sit oblivio. In immortalitate verò
illa caelesti ac beata, radices, ad sempiternam virtutis ac be-
nignitatis vestram memoriam ac celebrationem progermi-
nantes, jam agere cepit. Christus, Iehova & Redemptor, Il-
lustrimam hanc Fratrum germanorum Triadem sospitet,
fortunet, tueatur quam longissimum.

Teg, AVGVSTI Princeps, in hoc studiorum vera
sapientia & virtutis curriculo, strenue ac feliciter incoato,
ita Spiritus sui numine dirigat, roboret atq; provehat, ut
majorum tuorum exempla heroica, qua hic, licet tantum
delineata, in conspectu habes, gnarviter imiteris, laudesq;
ipsorum vel aques: vel quod mitissimum caeli Numen an-
nuat, etiam superes. Vale, piisq; his votis frueri. Viteberga,
IV Idus Novembr. A. C. clb lb CII.

Illustris Celsit. T. devotus Cultor

LAURENTIUS RHODOMANVS,

Prof. P. & Phil. Fac. iam Decanus.

VBILÆVM ACADEMIÆ

nostræ Festum, Illustrissime Princeps AUGUSTE, & Rector Acad. Magnificentiss. Nobiliss. strenuq; Electoriae Celsitudinis Legati, Magnifice Prorector, Generosi & inclyti Barones, Reverendi & Clariss. Proceres Academici, tum hospites tum incolæ; Nobiles etiam, doctissimi, ornatissimiq; viri, ac juvenes Studiosiss., quotquot in hoc Theatro amplissimo congregati estis: Iubilæum inquam Academiæ Festum, etiam hac Philosophici Actus solennitate celebrius reddi voluit Septemviri nostri serenissimi prudentia & benignitas: Cui post Deum, incolumitatem suam decoraque & commoda, quibus hodie fruitur, Academia unice accepta refert. Ideo Promotio Candidatorum Philosophiæ, quæ more antiquitus tradito ac recepto circa AEquinoctium peragi solet, ad hoc usq; tempus dilata fuit. Hanc verò unde melius, hoc est justius & decentius, auspicemur, quam gratæ erga Deum, & Nutritios Academiæ beneficentissimos, mentis testificatione? Tanta enim Dei bonitas in hanc Academiam à primordiis ejus usq; ad hodiernum diem se effudit, ut haud sciam, an ulla per totam Europam, in hoc quidem genere, cum Vitebergensi conferri mereatur.

Germaniæ certè Scholas si ad comparationis examen vocemus, rem ita se habere liquidissimè cognoscemus. Quæ enim, in hac communi nostrum omnium Patria GERMANIA, doctrinæ sinceræ eruditaq; officina est, quæ non veluti stella aliqua minor, ab hoc Sole, in omnidisciplinarum genere, lumen se mutuam agnoscat &

ad
um
fi-
ica
in-
ter
erò
be-
mi-
, Il-
itet,
era
ato,
, ut
um
esq;
an-
ga,

fateatur ultro? Quod si aliqua existunt, quæ in Philosophicis Artibus peculiarem & propriam quandam sibi laudem vendicent: in Theologica tamen disciplina, quicquid integritatis restitutum habent, id Academia nostræ, tanquam Theologiæ instauratrici, meritissimè se debere, protestantur. In hoc equidem *πρωτογενίᾳ* & prærogativa Academiae, tantus beneficiorum Dei cumulus est repositus, ut *ἀγαθῶν ἀγαθὶδα* verissimè hanc nominemus. Tot verò & tam inæstimabilia Deus beneficia Academiae huic largitus est per Illustriss. Saxoniae Duces & Electores. Hos bonitatis suæ *ὑπεργούς* & administratos esse, cum divinis illis viris, per quos religionis sinceritatem, & antiquum Philosophiæ decus, instauravit, & per huius seculi decursum longè lateq; propagavit, summo rerum moderatori placuit. His ergo charisteria nos exsolvere, cum alio, tum hoc præsertim tempore, pietas monet, requirit, deposcit. At cum præter laudes & vota nihil repensare habeamus aliud, hoc saltem quod in facultate nostra est, unanimi sensu & consona voce, Deo summo benefactori, Heroibusque præclarè meritis, retribuamus: Illi nimirum vota, his meritorum præconia & celebrationem: utrumque sanè ex animo grato profectum.

Quapropter tibi, coelestis & æterne pater, una cum filio tuo D. N. IESU CHRISTO, & Spiritu sancto, ejusdem divinitatis, omnipotentia, maiestatis, gloria & æternitatis consortibus, gratias, quæ animo concipi possunt, maximas agimus & habemus, pro hoc innarrabili beneficio, quod tibi in genere humano, per vocem Evangelij & administrationem Sacramentorum, Ecclesiam colligis & conservas: quæ te verè cognoscat, rectèq; colat, nosq; membra ejus facis: ut gloria ac beatitudinis sempiternæ in Cœlo participes reddamur, quod perpetuo benignas illi donas Nutritores ac Patro-
nos:

nos: à quibus Scholæ, Ecclesiæ tuæ plantaria, instituan-
tur, foveantur, protegantur: quod Apostolos, Evangelis-
tas, pastores & doctores idoneos & salutare mittis, hisq;
scribas & Prophetas, hoc est, Theologiæ interpretes, &
doctrinæ eruditæ professores, adiungis: quod immensa
bonitate hanc alteram quasi Bethlem præ cunctis terra-
rum locis tibi delegisti, ubi Filius tuus, servator noster,
Evangelij fasciis involutus, denuo nasceretur: & unde
vera Religio, cum intaminata verbi tui doctrina, Lin-
guarumq; & Artium studiis, tanquam rivi, ex limpidis-
simis Israël & Musarum fontibus, in totam Europam
dimanarent. Quod beneficium tantæ æstimationis est,
ut nulla Gratiarum actione, in hoc mortali ævo, vel mi-
nimam eius partem assequi valeamus. Fac benignissi-
me Deus, ac pater omnis misericordiæ, ut perpetuo, ad
gloriosam usq; apparitionem filij tui, nos cum posteritate
illo fruamur: & tuam inde gloriam illustremus: Ecclesiæ-
que tuæ propagationem, pro suo quisque modulo, strenuè
ac fructuosè adjuvemus.

Votis his Deo nuncupatis, iam longiore præfatione
omissa, ad institutum nos conferemus.

Dispicientibus igitur nobis, quid huic tempori
& loco, ipsiq; officio, quod, in præsentia gerimus,
conveniret, hoc potissimum occurrit, ut bona, quæ
per hoc seculum Academiæ nostræ, Deus præstitit, recen-
seamus. Hac equidem prædicatione fiet, ut merita Dei,
in nos per illustrissima exquisitaque organa stupendum in
modum collocata, examine accuratiore perspiculemus, gra-
tiq; animi studium intentiore consideratione in nobis
excitemus.

At quia ingens hinc rerum copia offertur, latiusq;
se se extendit, quam temporis angustia capiat: uberiore
expositione aliis relicta, strictius & generatim omnia pro-
pone-

ponemus. Commodior autem ordo non occurit, quam
ut primum beneficia Dei per illustres Saxoniae Principes
VII Viros, ab initio huc usque exhibita, percurram: Dein-
de quid per electissima divinae misericordiae *σκέυη* & in-
strumenta Lutherum & Philippum; reipub. Christianae
sit praestitum, attexam. Vos Auditores benignissimi,
rogatos volo etiam atque etiam, ut animos huc benevo-
los, auresque vacuas, attemperare interim ne dedignes
mini. Sunt quidem in hac Oratione mea, quae heri co-
piosissimè à Primario Academiae nostrae Profess. Rever.
& Clariss. D. D. HUNNIO explicari, temporis occasio, &
prudens instituti ratio iussit. Sunt quae divina, *ΤΑΥΒΕ-
ΜΑΝΙ* Poësis, melius quam vel ipse Maro, decantavit.
At *δὲ τὰ καλὰ* (Bis quae pulchra sunt) juventuti Scholasti-
cae dici, non utile est tantum, sed & necessarium. Laudes e-
quidem Principum, tam preclare de reipub. Christi me-
ritorum, quis uno sermonis genere comprehendendas
putet? Nonne hinc tam solutae orationis scriptori quam li-
gatae, & vicissim tam Poetae quam Oratori, qua potest
fieri contentione elaborandum? Hinc Theologus, hinc
Philosophus, hinc Politicus, hinc quicumque Logodædalus
esse potest, desudet. Verum ad rem ipsam.

Iam omnis seculorum experientia testatur, hunc per-
petuum esse Dei morem, ut sub insignes reipub. & Ec-
clesiae mutationes, in salutem generis humani redunda-
turas, Principes excitet Heroica corporis animique vir-
tute excellentes, idoneisque ministris instruat, per quos
immutabilia providentiae suae decreta tanto illustrius exse-
quatur. Cum Asiam olim novis legibus & institutis refor-
mare constituisset, Heroico Alexandri M. robore & im-
petu, Procerumque illi adiunctorum dexteritate, ad hoc
utebatur. Cumque Israëlitae ex servitute omnium gra-
vissi-

vissima tandem liberaturus, & in promissas quondam pactasq; illorum patribus sedes introducturus esset, Mosem tantæ rei destinavit, cumq; donis, vulgarem humanæ imbecillitatis captum longè excedentibus, sapientia, auctoritate, successuq; rerum gerendarum singulari, exornavit, utq; tantæ moli par esset, Aaronem illi fratrem, eloquentia & sanctitate conspicuum, ut fidelissimum *συνεργόν*, attribuit. In partem administrationis postea etiam LXXII virum senatus accessit.

Ita cum Deus Opt. Max. Germaniam, & præcipuè has Saxonie terras, Pontificiæ servitutis iugo eximere, & perpetuò deinceps vindicatam esse vellet, heroës ad hoc efficiendum aptos, pro inexhausta sua benignitate, delegit, eosq; tum administris, tum aliis adminiculis convenientibus & necessariis instruxit. Hi fuerunt, & adhuc sunt, utq; perpetuo sint, ex animo precamur, serenissimi ac potentissimi Saxonie Duces, & creandis Romanis Imperatoribus Septemviri. Nam his tanquam militiæ divinæ imperatoribus, Et Martino Luthero, Philippoque Melanchthoni, ut vexilliferis & antesignanis, cæterisque illorum collegis & successoribus, eandem militiam fideliter ac strenuè obeuntibus, secundum Deum, omnis boni auctorem, hoc cœleste bonum unice debemus; quod Ecclesiæ Christi, doctrinæ puritas & religionis integritas: studiis literarum, adeoq; totius Philosophiæ disciplinis, pristinus germanusque cultus: Germaniæ etiam sua libertas, excusso Antichristi Romani iugo, & depulsis Idololatriæ inveteratæ tenebris, Barbariæq; diuturnæ inquinamentis, postliminio redière, & adhuc conservantur. Ita sanè, ut Viteberga nostra cum beatissimis, quæ unquam in orbe terrarum eminuerunt, urbibus felicitate ac gloria certare non vereatur.

Quis Princeps huius beneficii exstiterit, quæris? FRIDERICVS ille sapiens, Friderici secundi ex F. Ernesto Nepos. Friderici I. pronepos. Is & laudabili Principum aliorum, qui ante ipsum in Germania Academiæ condiderant, exemplo

B

inflam-

inflammatus, & cōmuni Septemvirū decreto, quod præcun-
te Imperatore Maximiliano I, in comitiis, ad Vangionum ur-
bem, A. C. clo cccc XCV celebratis, fecerant, ut unusquis-
que Elector in sua ditione Academiam bene constitutam ha-
beret, hoc ergo instigatus, maximè verò publicæ utilitatis ra-
tione impulsus; ad novæ Academiæ in suo territorio constitu-
tionem animum adjecit. Neque enim religionis sincerita-
tem, neque imperii decus & salutem, absque linguarum &
Artium disciplina consistere posse, Vir sapientissimus videbat.

In proposito autem valdè eum confirmavit ERNESTVS fra-
ter, Archiepiscopus Magdeburg. & Germaniæ primas; jam
pridem à Raimundo Cardinali ad tale consilium Friderico
subjiciendum incitatus, Nec deerant monita & hortationes
sapientissimorum tunc hominum, in primis Iohannis Staupi-
cii, Augustinianorū in Germania cœnobiorum supremi inspe-
ctoris; Itemque Martini Polichii Mellerstadii, quos honoris
causa præ cæteris nominamus. Mellerstadius equidem, cum
de loco disputaretur, aliique alium suaderent, Vitebergam
omnibus cæteris præferendam censuit & hoc argumento per-
vicit: Quod Princeps ad gratiam huic loco referendā obstrictus
sit, quia majores ejus præcipuam ex eo dignitatem consecuti
sint: addiditque, Academiam hîc conditam sua luce cunctas
in Germania cæteras obscuraturam. Amplexus & consili-
um & omen Princeps, Vitebergam Deo & Musis illico con-
secravit, Academiamque, ex sacerdotiis Canonicorum huius
oppidi largè dotatam, XIX Octobris die, qui Lucæ Evange-
listæ sacer est, magnificè inauguravit. Primusque tunc Re-
ctor creatus est, quem nominavimus paulo antè, Polichius,
lux Mundi appellatus: quod trium Facultatum Doctor esset.
Inter alias tum introductionis ceremonias, concionem in hoc
Arcis templo, (quod & ipsum FRIDERICI sapientis opus
& monumentum est) Doctor Iohannes Fleccus, cœnobii Stein-
laus igenis ad Muldam Prior, habebat. Ubi dum piis novam
Scholam

Scholam votis inaugurat, ex hoc candido monte (inquit, ad Etymon urbis alludens) sapientia & vitæ flumina in orbem univèrsum redundabunt.

Hæc initia sunt Academiae, & fundamenta ædificii tam præclari: quod paulatim ad eam gloriæ sublimitatem se extulit, ut fastigio cœlum attingat; eamque benefactorum mensuram explevit, ut fructus illorum in totum orbem. (non dicam amplius Europæum vel Christianum, sed illum etiam remotiorem, Asiaticum puta & Africanum, imò & Americanum, quocunque videlicet generis humani societas pertingit, & ubicunque aliquam Christi Servatoris nostri Ecclesiam esse aut fore, (spes est) exuberent, Deoque nostro lucrum gratissimum jamdudum fecerint, hodie faciant, & porro, quæ sementis divinæ profeminatrix vis est, citra impedimentum, vel tacito quodam modo, sint facturi.

Proximum à foundationis opere studium Principis erat, ut viros, qui cum fructu juventutis, & laude Academiae, studiis præessent, undecunque delectos evocaret. Et primos sanè Professores partim Lipsia, partim Tubinga (ad cuius Scholæ formam leges etiam compositæ fuere) suppeditavit. Postea etiam alij aliunde, sed non nisi in omni doctrinarum genere præcellentes, accersiti venerunt.

Inter quos, ut Sol & Luna inter sidera eminent, Lutherus & Melanchthon præcelluerunt. Enimvero Lutherum statim ab initio in magno habebat precio. Nam ut Theologiæ Doctor vel iuvitus crearetur, non tantum auctoritate sua iussuq; effecit, sed ad promotionem sumtus etiam contulit. Deinde cum Evangelij doctrinam repurgare cepisset, jamque totum Antichristi regnum fraudes ac vires contra illum exsereret: non destituit virum Dei, ab omnibus tamen desertum; non prodidit toties & tam improbè ab hostibus expetitur: sed ut semel complecti eum ceperat, ita ad extremum usque halitum dilexit ac fovit; contraque Anathematis pontificii & Imperatoriæ

proscriptionis fulmen constanter protexit ac defendit. Quod igitur condita, & munificè dotata fuit initio hac Academia, Divo huic FRIDERICO acceptum est ferendum. Ideo non minorem grati animi cultum huic suo conditori Viteberga debet, quam Athenæ olim Theseo, aut Roma suo Romulo; quos heroicis post obitum honoribus religiosè venerati sunt. Imò tanto magis huic devincti sumus, quanto amplioribus nos, & totam Christi Ecclesiam, meritis affecit.

Nunc à primo foundationis beneficio ad secundum transimus: quod felicissima Scholæ incrementa & confirmationem habet. Cum enim ex mortalium consortio, ad beatissimam Dei in cœlo consuetudinem, translatus esset optimus Academiae fundator: serenissimus frater eius IOANNES, tam in Academia huius inclytæ accuratorem, quam cæteras gubernationis partes, successit. Nam ante omnia graviter operam dedit, ut etiam deinceps forent, qui omni solertia & fidelitate prælectiones Academiae & exercitationes obirent, & disciplinam Scholasticam administrarent. Professores itaq; doctissimos liberalibus stipendiis conduxit, conductosq; benevolentia & honore eximio comprehendit. In primis verò benignitas eius erga Lutherum & Melancthonem insigniter eluxit, Deusque intra breve illud septennii spacium, quo rerum potiri in hoc Septemvirali imperio illi per fata licuit, tam felici successu Principis conatum fortunavit, ut ex herbescente adhuc segete, ad florem pulcherrimum Academia perveniret, & exoptatissimæ frugis maturitatem consequeretur. Nam Vitebergæ disciplinarum omnium studia, Melancthonis & *συνεργῶν* assidua & indefessa operâ, mirificè effloruerunt. Theologiae autem reformatæ lux tanto cum splendore effulsit, ut totam ferme Europam radiis suis illustraret. Tantum potuit effecitq; publica & solennis Ecclesiarum Saxonicarum Confessio, quam Carolo quinto Imperatori

ratori, coram totius Imperij Senatu, Ioannes Elector, ordinesq; Imperij Germanici cum eo conjuncti, Augustæ exhibuerunt.

Stabat ibi Confessor hic egregius, cum paucis quibusdam eidem confessioni addictis, à reliqua mortalium turba separatus: & pro vera Christi doctrina, per Lutherum instaurata, Pontificiæ excommunicationis & proscriptionis Imperatoriæ terrorem & pericula, totiusque Mundi odium, & Daemonum tartariorum fremitum, animo prorsus invito sustinebat: cum Davide idem talem hoc cordi suo occinens: In Domino speravi; non timebo, quid faciat mihi homo. Vnde & Constanti titulum meritissimè reportavit.

Si quis ergo hanc Academiae VVitebergensis ἀνμην fuisse dixerit, nequaquam, meo quidem iudicio, errabit. Iam quantum sit hoc secundum Dei beneficium, in Acad. VViteberg. tunc effusum; veritatem Evangelicam, in illa pridem revelatam, publica Nutritij Confessione toti orbi demonstrari, invitisque adversarijs, ac contra infrendente universo Mundo, palmam obtinere, quæ nulla temporis longinquitate emarcescat, omnibus verè pijs & Orthodoxis æstimandum relinquo.

Cæterum ut illustrissimus hic Princeps ad maturitatem Academiam hanc provexit: ita IOAN. FRIDERICVS, post obitum parentis, non in vigore tantum illam conservavit: sed nihil omnium prætermisit, quæ ad emolumenta decoraq; ejus conducere viderentur. Namq; Academiam etiam ipse favore paterno complexus est, & quam benignissimè fovit. Et quidem statim, sub primum gubernationis ingressum, magnam pecuniæ vim erogavit: qua & salaria professoribus adangeret, numerumq; docentium ampliaret. Mox ad ampliora eadem munificentia via grassans, pagos unâ cum redditibus & jurisdictione, qui Canonorum hætenus peculium fuerant, ab antecessoribus illis attributi, Academiae dicavit:

B 3

ut

ut perpetuum illa quasi patrimonium deinceps haberet. Atque ita Fiscum in Academia foundationis constituit. Fundatoris igitur laudatissimi titulum hoc immortali beneficio ad omnem gratæ posteritatis memoriam, sibi comparavit. Bibliothecam præterea sumtibus planè regijs instituit, & nova idemtidem librorum accessione locupletavit. Quid? Quod Doctorum aliquando promotionem illustri præsentia sua condecorare, illustratioremq; facere, non est dedignatus: ut hoc etiam pacto affectionem suam, benigni favoris plenissimam, erga literarum Artiumq; studia & gradus Scholasticos, eo luculentius testatam redderet. Repræsentavit autem hoc ipso raræ benignitatis in Principe erga ordinem scholasticum factò potentissimi Romanorum Imperatoris Pompeij Magni exemplum. Qui cum à bello Mithridatico rediret, tertium de tertia Orbis parte, eumq; omnium clarissimum in patria triumphum acturus, Rhodum divertit: ibique omnes liberalium Artium professores, audire pro summo habuit oblectamento. Sed cum morbo tum detineretur Posidonius, Stoicæ disciplinæ Professor longè celeberr. ægrotum domi visitare in lectulo non dubitavit. Id quod Septemvir hic noster non minori cum admiratione ac laude præstitit, cum in Smalchaldensi conventu Lutherum periculosè decumbentem non invisit modo, sed his etiam verbis consolatus est. Si omnino ita visum Deo foret, (quod tamen non speret) ut ex vita mortali ad immortalē vocaretur: ne de uxore ac liberis sollicitus esset. Illam enim & hos pro suis se habiturum. O pectus piæ humanitatis, & humanæ pietatis verè plenum! O Principem Deo ac Musis exemplo singulari addictum! Fuit enim is cum omnis doctrinæ liberalis, tum Theologiæ, admirator & patronus singularis. Lutherum certè, ut patrem in precio & veneratione habuit. Favorisq; eius & beneficentiæ in Ecclesias & Scholas documenta eximia ad omnem posteritatem, nunquam inter mortura
exstant.

exstant. Longeq; maiora accumulaturus erat, si per hostium infensissimorum perpetuas machinationes, in atrox tandem bellum crumpentes, licuisset. Dum enim pro focus & aris propugnat heros magnanimus & invictus, Deo pro inscrutabili providentiæ suæ consilio id permittente, succumbit. Sed tantum aberat, ut divina tunc veritas succumberet, ut etiam multò sublimius, palmæ instar, contra onus validius premens insurgentis, sese extolleret, clariusque elucesceret.

Hoc igitur tertium Dei beneficium est Academiæ nostræ tributum, quòd per Ioan. Fridericum Electorem maiores ad amplificationem sui atq; illustrationem fecit progressus.

Conferemus nos inde ad quartum. Quanquam enim velut in naufragio, una cum nauclero suo iacturam fecerat insignem Acad. VViteberg. imò tota res Christi publica: iamq; actum videbatur de religione sincera, studiisq; doctrinarum, & periculum erat, ne pro luce Evangelij Pontificiæ deinceps tenebræ, & pro disciplinarum cultu nitidissimo, squalida Barbariæ sribligo, & inertia Monachorum, aut Sophistarum fraudes, de novo invalescerent: alij tamen ex eadem Saxoniorum Electorum familia exorti sunt Heroes, Deo afflictum Ecclesiæ & Scholæ huius statum benignè respiciente, qui res ferme perditas non modo repararent, sed illatas etiam clades maioribus emolumentis compensarent. *MAVRITIVS* enim Dux Saxonie, invictus ille heros; in quem verissimè quadrat Homericum illud: Ἀμφότερον βασιλεύς ἄγαθος, κρατερός ἄιχμητής: Rex bonus in civeis, fortis bellator in hostem; Is, inquam, fatali quadam sed tamen salutari harum regionum Ecclesiis conversione, Septemviratum præter ditionem suam adeptus, omnia in pristinum vindicavit. Hic disiectas per totam ferè Germaniam navis laceratæ tabulas recollegit, & revocatis maturè Professoribus, in primis Melanchthone, agmè Scholasticorum denuo coegit; Stipendia iterum constituit auxitq; operas distribuit, & reliqua sic ordinavit omnia, ut nihil quòd ad priorem *εὐκαταστάσιαν* & felicitatem pertineret, desideraretur. Ergo

Ergo quod Acad. Viteberg. funesto Germaniæ bello dissipata, in unum denuo corpus coagmentata est atque instaurata, id totum Mauritio Electori vendicetur. Hic noster Camillus est, qui hostes à capitolio obsessio fortiter depulit; & Quirites huc illuc dispersos in patriam miserè vastatam reduxit. Hic Macabæus noster est, qui decussio à popularium cervice Syrorum iugo, patriæ libertatem armis vindicibus asseruit, & templum Dei, ab impijs & superstitionis gentibus profanatum, reducto sincero Dei cultu, expiavit, pacemque genti suæ florentissimam, totique imperio decus integrum, restituit. Per hunc enim antiqua Germaniæ libertas vindicata: per hunc aurea religionis pax constituta: per hunc cœlesti doctrinæ sinceritas, & Scholis tranquillitas studiorum reversa est, & ad hoc usque tempus durat. Deo immortalis, pro tantis beneficiis, sit gloria immortalis.

Instaurationis itaque beneficium, ab Electore quarto præstitum, hoc est. Sequuntur cætera, in amplificatione ac conservatione Academiæ posita, & si non pluris, certè non minoris æstimanda. Cum enim Mauritium heroicè defunctum AVGVSTVS frater in imperio excepisset, inter præcipuas suæ gubernationis curas hanc esse voluit, ut Academia Viteberg. non minus quam Lipsensis, optima conditione foret. Immensam ergo pecuniæ vim, tum in alios Academiæ usus, tum in professorum sustentationem (Nam de incredibili ejus in alios munificentia hinc dicere nihil attinet) de suo erogavit. Professorum enim & alumnorum stipendia numerumque augmentavit, & nova Academiæ ædificia eduxit, veteraque exornavit. Ad privilegia insuper immunitates & commoda docentium & discipulorum in hac Schola, privatim & publicè eam fecit accessionem, ut fundatorem ipsum & antecessores longo post se intervallo eum reliquisse, fatendum sit.

Sed hæc quamvis maxima, exigua tamen censerentur, si cum illis conferantur, quæ pro vindicanda & conservanda ac peregit. Theologiæ sinceritate heros iste suscepit.

Absque

Absque huius enim paterna sollicitudine ac vigilantia fuisset, pro Lutherana h. e. Apostolica Theologia, novum & omnino discrepans ab Orthodoxæ Ecclesiæ consensu, doctrinæ genus, hanc Acad. innumerasque Ecclesias occupasset. Nam furtim præcipua doctrinæ Christianæ capita, maximè autem Caput de Baptismate ac Cæna Domini, deque ipsa Christi τοῦ Θεωϋϋώπης persona, fædissimè depravari ceperunt.

Quod ubi animadvertit Princeps religiosiss., omni contentione pestem hanc ut averruncaret, operam dedit. Expulsis igitur corruptelarum magistris, qui iampridem sub titulo defensorum Philippi, ceu sub Orci galea, tecti latuerant, & odioso Flacianorum nomine illos, qui fabricas ipsorum arguebant, Electori invisos, multisq; bonis suspectos, fecerant. His ergo remotis, sincerisq; in loca illorum doctoribus suffectis, verbi cœlestis integritatem, & verum utriusq; Sacramenti intellectum & usum, huic Scholæ Ecclesiisq; Saxonis restituit. At cum varia adhuc dissidia totius Germaniæ Ecclesias, per Lutherum reformatas, perturbarent, pacemq; convellerent, ut solidis innixam fundamentis pacem repararet, & unam Ecclesiæ consensione vicissim adunaret: non auctor tantum & suasor, verum etiam promotor & confirmator existit Formulæ eius, qua ad scripturæ cœlestis normam; tria Ecclesiæ Catholicæ Symbola; Confessionem Augustanam; Smalchaldicos Articulos; & Catecheses Lutheri; dogmata controversa examinantur, & quicquid ab hac cœlesti harmonia discrepat, repudiatur. Sic uno velut ictu Hydre illius Lernææ capita, idemtidem, & quidem duplo maiore numero renascentia, Hercules noster præcidit, stabilisq; ita concordia Ecclesiis restituta est.

En quintum Academiæ nostræ bonum, quod Apostolicæ doctrinæ, per Lutherum restitutæ puritas, auspicio, ductu & promotione Augusti septemviri in pristinum vindicata est.

Patri Augusto non tantum in terrarum & imperii: sed etiam virtutum hæreditatem amplissimam successit lauda-

C tis

tissimæ memoriæ *CHRISTIANVS* Elector. Is cum à prima ætate, tam ad sinceram religionem, quam ad egregies Celsissimoque Principe dignos vitæ politicæ mores adsuæfactus esset, quam primum gubernationis Electoriæ sceptrum accepit, in hoc incumbere cœpit unicè, ut cum cæteris omnibus, Ecclesiæ suarum regionum, & præcipuè Scholæ, quam optimè constituernetur, & administrarentur quam rectissimè. Ideo statim etiam hanc Academiam, non minus quam alteram, singulari favore ac cura profèqui cepit, eaque omnia, quæ ad decorandam & provehendam illam pertinere viderentur, tam accuratè providit ac liberaliter exhibuit, ut quod ad ipsum quidem attinet, nihil quicquam hîc desiderari queat. Mirificam erga Acad. hanc eius propensionem, & munificentiam regia liberalitate dignam, ut luculentum utriusque monumentum, testatur Collegium Augusti, à Divo quidem patre impensis exstructum maximis, ab ipso verò Academia donatum, perpetuisque Musarum usibus consecratum.

Quod autem Poëtarum ille, Romanorum Coryphæus, de juniore Marcello, Augusti ex sorore Octavia nepote, canit, Ostendent terris hunc tantum fata, nec ultra Esse sinent: hoc ad Illustriss. heroëm nostrum verissimè accommodari potest. Ingenium sane illi divinum; Spiritus planè Heroici; Vires animi & corporis firmissimæ; Eximia in consilijs prudentia; & mirifica in negociis dextèritas; Rerum insuper gerendarum nervi: Quæ omnia singulare aliquod emolumentum, quo supra aliorum merita se heros iste multò sublimius extulisset, Reipub. Christianæ spondebant. At fatum nimis præmatuum, in primo quasi telæ exorsu, spes & Res adeo præclaras subitò abrupit.

Quod autem de Aza, rege Iudæorum sanctissimo, literæ sacræ produnt, Tametsi cor eius perfectum erat (ut scriptura loquitur) cunctis vitæ diebus; Excelsa tamen quædam derelicta esse: Cum tamen sincerum Dei cultum, in gente sua, ubique instaurasset; Id hîc etiam accidit. Etsi quantum humana dili-

diligentia' effici potuit, eam doctrinæ puritatem, & 'religioni pacem, | Dei auxilio, per idonea huic operi organa, Augustus Elector jam pridem recuperârat, procul faceffere juffis, qui divinæ huic normæ se attemperare nolebant: remanere tamen, qui post cæterorum fugam partim veram, partim simulatam, Sinoniis artibus equum illum Speciofum in urbem, ac tantum non in arcem, recipiendum fuaderent. Unde certè Ilias maiorum subfecuta fuiffet, nifi beneficio Dei fingulari, fraudibus infidiisque his detectis & elifis, veritas palmam obtinens gloriofum de clandestinis hoftibus triumphum egiffet.

Illuſtriſſimus enim Saxonix dux FRIDERICUS VVILHELMUS, IOHANNIS FRIDERICI ex IOHAN. VVILHELMO Nepos, Septemviratus huius Administrator & Tutor fideliff., cuius memoria in benedictione æterna, pro avitæ pietatis Zelo, feveriffimam in Dominici gregis lupos animadverſionem inſtituit, & per accuratiffimam utriuſque Academiae & Eccleſiarum viſitationem, enormia doctrinæ rituumque vitia & ſcandala correxit, & procul furibus | ac latronibus ex ovili Chriſti fugatis, doctrinæ candorem priſtinum, & Sacris myſteriis approbatos jam olim receptosq; ritus, poſtliminio reduxit, aureamque Eccleſiis pacem & concordiam ſtabilivit. Pro quo certamine tam laudabiliter & heroicè peracto, nunc gloriæ coronam non marceſcentem, à ſummò Pietatis Brabeuta impoſitam, geſtat, perpetuamque & immortalem benefactorum memoriam in Eccleſia Sanctorum relinquit.

Hoc igitur Sextum eſt Dei beneficium, quod per Illuſtris. Saxonix Principes Septemviros, in hanc Academiam, totumque ſimul Rempub. Electoralem redundavit. Iam Septimus nobis theſaurus a deſt, Dn. CHRISTIANUS II. Elector, cum fratribus cariff. Dn. IOHAN. GEORGIO, & Dn. AUGUSTO: quorum ſub tutela & præſidio Academia noſtra cum terris circumiacentibus, Halcyonia agit tranquilliffima, & proſperitatem eximiam deinceps à Deo certa fiducia ſibi pollicetur.

Singulari autem divinæ bonitatis dispensatione factum est, ut, quo tempore Sereniss. Elector CHRISTIANVS II gubernacula huius imperii capefferet, eodem Academia huius scepra Fratri AUGUSTO traderentur: Cuius magistratum felicissimum esse hætenus, experimur. Quam autem affectionem erga Reipub. totius commoda, & Academia nostræ studia gerat optimus Elector, cum aliæ inter imperii sui primordia actiones, tum acris per visitationem generalem censura, in Ecclesias & Scholas harum regionū per hanc annum instituta, demonstrant. Christi enim præceptum (quo Cæsari quæ Cæsaris sunt, & Deo quæ Dei sunt, dare iubet) religiosa observantia & verapietate secutus, non ad obedientiam solum erga se, ut ordinarium magistratum, solenni iuramento subditos adstrinxit: sed etiam Scholarum & Ecclesiarum doctores, omnesque ministeriis Celsitudinis suæ addictos, ad publicam fidei & religionis orthodoxæ confessionem jurejurando confirmandam, adigit. Vnde illum puritatis Evangelicæ acerrimum *ὄν θεῶν* fore propugnatorem, contra omnes hæreseis & subirrepentes corruptelas, non dubia unusquisq; nostrū fiducia sibi persuadet.

Huc accedit, quod Iubilæum Academia Viteberg. festum, quod in centesimum eius natalem incidit, maiore cum solennitate celebrari iussit. Et Autumnalem Candidatorum Philosophiæ promotionem, in hanc usque diem prorogatā, quam frequentissimam & ornatiss. esse voluit: Quæ ut tanto magnificentius perageretur, ex munificentia suæ thesauro liberali eam convivio donat, instruit, cohonestat. A summo igitur hoc patrono id proficiscitur, quod promovendorum hodie numerus ad LXIV excrevit: quem nulla per totū istud seculū promotio, undantaxat excepta, hætenus excessit. Huius regiæ munificentia jam ad summum Philosophiæ gradum evehendi juvenes atq; viri debent, quod nihil ad Convivij Magistralis celebrationem impendere illos necessum sit: Cum alioqui, sic aus
ctis

Etis rerum penè omnium preciiis, sumtus non exiguos in tantam solennitatem facere honos ipsorum postulasset. Annon hæc, Auditores, singularem erga Academiam, & præcipuè facultatem philosophicam, huiusque studia & exercitationes, propensionem & benignitatem declarant? An non dignum hoc est, quod perpetuis grati animi studiis veneremur & prædicemus? Dij tibi, Dij referant! O Clementiss. Princeps: Non opis est nostræ, tantas exsolvere grates: Dij tibi, Dij referant.

Postquam ergo beneficia Dei in Academiam hanc, per Illustriss. ordine nutritios VII Saxonix Electores, collocata, generatim recensui: Superest, ut ad alterum me genus convertam, & quid per eximios Dei viros, LUTHERVM & MELANCHTHONEM, sit præstitum, quam brevissimè commemorem. Hi enim duumviri à Deo præcunctis alijs excitati sunt, ut id efficerent, quod nulli Germanorum, in hoc equidem genere, antehac præstiterunt, nec unquã deinceps, quantula quantula posteritas fuerit, præstabunt: dum Lutherus verbi divini sinceritatem diu sepultam, velut à mortuis excitavit, & Theologiam, fædissimè contaminatam, repurgavit: Melanchthon Linguarum & Arrium, imo totius Philosophiæ studia ita excoluit, perpolivit, & propagavit, ut Viteberga, unde hæc in orbem Christianum longe diffusa & profeminata sunt, Aegyptum, Athenas, Romamque, æquiparare hoc felicitatis genere, aut etiam superare, queat.

Iam olim quidem cum Germaniæ populi ad fidem Christi converterentur, verbi divini lux accensa fuerat. Et mediocrem Theologiæ puritatem Ecclesiæ Germaniæ aliquandiu retinebant: donec superstitione & idololatria, subinde magis atque magis ingravescente, Legis & Evangelij doctrina paulatim obscurata fuit, eoque tandem perventum, ut nulla Theologiæ pars aliquid integri sanique haberet. Pro Bibliis Aristoteles, pro antiquis Bibliorum interpretibus Scholastici Doctores, Ecclesiæ obtrudebantur.

Exstincta erat vera Christi cognitio, sincerusque Dei cultus evanuerat: & innumeræ animarum myriades in ipsa Christianorum congregatione, populoque Dei, seu Ecclesia, cum æternæ salutis iactura, pessum ibant. Hic certè reformatore opus erat. Immensa ergo Dei misericordia, remedium huic pesti tandem adplicantis, excitatus est LUTHERVS, qui cœlesti Spiritu illuminatus errores detexit, falsitates redarguit, mendas eluit, cunctasque Theologiæ parteis in antiquam, h. e. Prophetici & Apostolici sensus germanitatem vindicavit: exorsus à salutaris pœnitentiæ doctrina, & ulterius ad veram peccatoris justificationem coram Deo; ad bona, h. e. digna iustificatis opera, ad genuinum Sacramentorum intellectum legitimumque usum; ad accuratissimum Legis & Evangelii discrimen, ad piam de magistratu & coniugio, cæterisque doctrinæ locis assertionem, progressus. Breviq; Deo gratiam eius operæ fidelissimæ adspirante, id effecit, ut ab ætate Christi & Apostolorum major verbi divini claritas in Ecclesia non effulserit.

Hic igitur est tertius Mundi Elias: qui Baalitas Romanos prostravit, ipsumque Baalem Pontificem, triplici diademate exutum, è folio deturbavit, sanamque colendi Dei rationem, ac directam salutis consequendæ, per agnum Dei tollentem peccata Mundi, viam monstravit. Hic est Angelus ille Apocalypcticus: qui per medium cœli volans æternam habet Evangelion; quo latissimum de gratuita peccatoris justificatione, æternaque salutē, credentibus in Christum obtinenda, incolis terræ, per omnes gentes, tribus, Lingas & populos (inter quos præcipui nos Germani) nuncium pertulit. Hoc est insigne illud Dei meritum: quod ex te, Academia Viteberg. tantus heros exortus est, quantum Ecclesia Christi, post Ioannem Baptistam, & Apostolum Tarsensem, inter doctores suos, neque vidit hactenus, neque posthac videbit.

Pro-

Proximum huic (ut perpetuo aliàs conjunctum) est, quod literas & Artes Philosophicas in hac Academia efflorescere Deus voluit. Vbicunque enim doctrina cœlestis purè sonat, ibi Linguarum & Artium studia, fatali quodam temperamento, florere etiam necesse est. Iam olim sanè disciplinæ liberales, unà cum religione Christi, in Germaniam introductæ erant, & pulchrè ad tempus viguerant. Ac propterea Scholæ passim in collegiis primum sacerdotum, deinde in Monachorum Cœnobiis, Caroli M. eiusq; successorum, & aliorum Principum liberalitate ac prudentia, institutæ fuerant, ut tituli Decanorum, Scholasticorum, Lectorum, & id genus alii adhuc reliqui, testantur. Sed has partim luxus, partim superstitio, abrogârat. Necessaria igitur etiam hac in parte fuit reformatio.

Hanc Deus per Philippum, ut Organon ad hoc unicè destinatum, effecit. Hic enim totum Philosophiæ corpus, spinosis antea disputationibus intricatum, divina ingenij solertia explicandum, & cum studiosa juventute communicandum, sibi proposuit. Initium igitur fecit à Linguis & Artibus dicendi. Cumq; sine mediocri Linguarum cognitione nihil in Philosophiæ studiis profici queat; sed omnis opera hinc ludatur: in hoc potissimum elaboravit, ut cum lingua Romana Græcas literas propriè ac perspicuè doceret. Ad quod fideli Auctorum Sapientiss. interpretatione, ac perpetua scribendi declamandiq; exercitatione, tanquam necessariis adimiculis, usus est. Deinde ex universa Aristotelis Philosophia illa decerpit, quæ usum in vita communi haberent. Quia in re Methodica docendi ratio plurimum ei adjumenti præstitit. Sic post Artium dicendi Epitomas, Physices atq; Ethices utilissima præcepta in juventutis commodum selegit, hoc equidem consilio, ut rudimentis hisce ac veluti tirociniis præparati discipuli, ipsas Aristotelis & cæterorum Magistrorum Scholas, uberiore cum fructu adirent.

Pecu-

Peculiarem etiam & primariam in hoc operam dedit, ut Astronomiæ & Mathematicum studia excolerentur. Quæ huius viri potissimum industria eximios fecere progressus, & in omnes orbis partes sese prolatârunt. His tantis negociis licet occupatiss: esset, interim tamen præclaram Theologiæ operam navavit. Strenuum namq; Lutherò *σωεργὸν* sese præbuit.

Qui per hunc, ut Moses per Aaronem, plurima & maxima tum domi tum foris negocia, in conventibus imperij & colloquiis expedivit. Duo verò inter opera eius Theologica maximè excellunt, Augustanæ confessionis formula, præeunte Lutherò ab illo scripta, & Loci communes Theologici; Quos ipse Lutherus paulo ante obitum tantopere Ecclesiæ commendavit. His jam commemoratis Dei beneficiis, tanquam Corollarium, perorationis loco adijciemus, etiam Coloniarum, ex Academia Viteberg. in has & alias terras, deductionem: Quod enim Homerus de Oceano scribit. Hinc omnes currunt fluvij, Pelagusq; redundat Quodlibet, hinc fontes & stagna ingentia manant: Id de Viteberga non absurdè prædicari potest. Quæ enim Ecclesia per totam Europam reformata est, quæ redaccensam veritatis divinæ lucem Academiæ nostræ se debere non fateatur? Quicquid ubiq; est Evangelicæ puritatis, ex hoc quasi fonte limpidissimo scaturit. Convertite mecum oculos in omnes Mundi plagas, & vera me affirmare contestabimini. Omnes, inquam, Ecclesiæ reformatæ hanc suam Metropolin agnoscunt & venerantur.

Quid de Scholis dicamus? Sapiens olim vetustas de Schola Græciæ, in Parnasso à Perseo condita; unde studia bonarum Artium per totam Græciam fuerunt propagata; hunc sermonem divulgavit: Quod Persei Equus Musis in Helicone fontem unguæ suæ fodicatione aperuerit, qui Sapientiæ & Eloquentiæ rivus per terras longè lateq; diffuderit: unde poëtæ,
(Sic

(Sic doctos olim vocabant) inebriati, præclara ingenii opera ediderint. An non hæc imago est Academia, Scholarum parentis? Pietas equidem & Sapientia FRIDERICI Electoris, in hoc candido Musarum monte, salutarem doctrinæ cœlestis Artiumque scaturiginem elicuit: quæ Scholas, veluti rivos per cunctas Germaniæ regiones de se largissimos, profudit; Adcò ut Germania, patria nostra dulcissima, tantum non voce suâ liquidissimè hæc iam proclamet. Quod ubique nunc Ecclesiæ incorruptum Dei verbum mihi resonant, id tuum, Viteberga, filia mea carissima, beneficium est. Quod ab initio religionis instauratæ huc usque fidelissimis Mysteriorum cœlestium dispensatoribus abundo, Tibi, mea Vitemberga, post Deum, unice adscribo. Et cui Scholas ubique probè constitutas debeo? Tibi, Academia Viteberg. Vnde mihi tot viri, in omni doctrinarum genere clarissimi, prodierunt? Ex te, Academia Viteberg. Idcirco quousq; refotmata religionis iubar serenissimum perpetuo se dilatat, & quocunq; eruditæ doctrinæ fructus exuberat, eo se tua simul gloria extendit. O beata filia, quæ matrem Germaniã tanta commodorum fertilitate beas! Celebrent Græci veteres tuam Hippocrenen: iactent suos Aegyptii sacerdotes; venditent se Persæ Magis; Assyrii Chaldæis, Indi Gymnosophistis; Galli Druidibus suis gloriantur: Tui, Viteberga, doctores illis omnibus antecellunt. Sis igitur salva, mea Vitemberga: salvi sint Principes tui Θεόπνευστοι & Θεήλατοι: (divinitus afflati & excitati:) qui te tam fideliter amant, tam benignè fovent, tam constanter protegunt, ac velut in sinu gestant, oculisq; cariorem habent. Ex tuo enim flore sperata messis: Ex tua celebritate certa & insignis gloria: ex tua salute incolumitas perpetua (quatenus per Christi & Musarum hostes, Pontificios, aliosque sectarios licet) mihi parenti tuæ redundat.

Germaniæ acclamationem habemus. Quis ergo de tanta matris felicitate, sibi ut filius & hæres, non ex animo gratuletur

tur

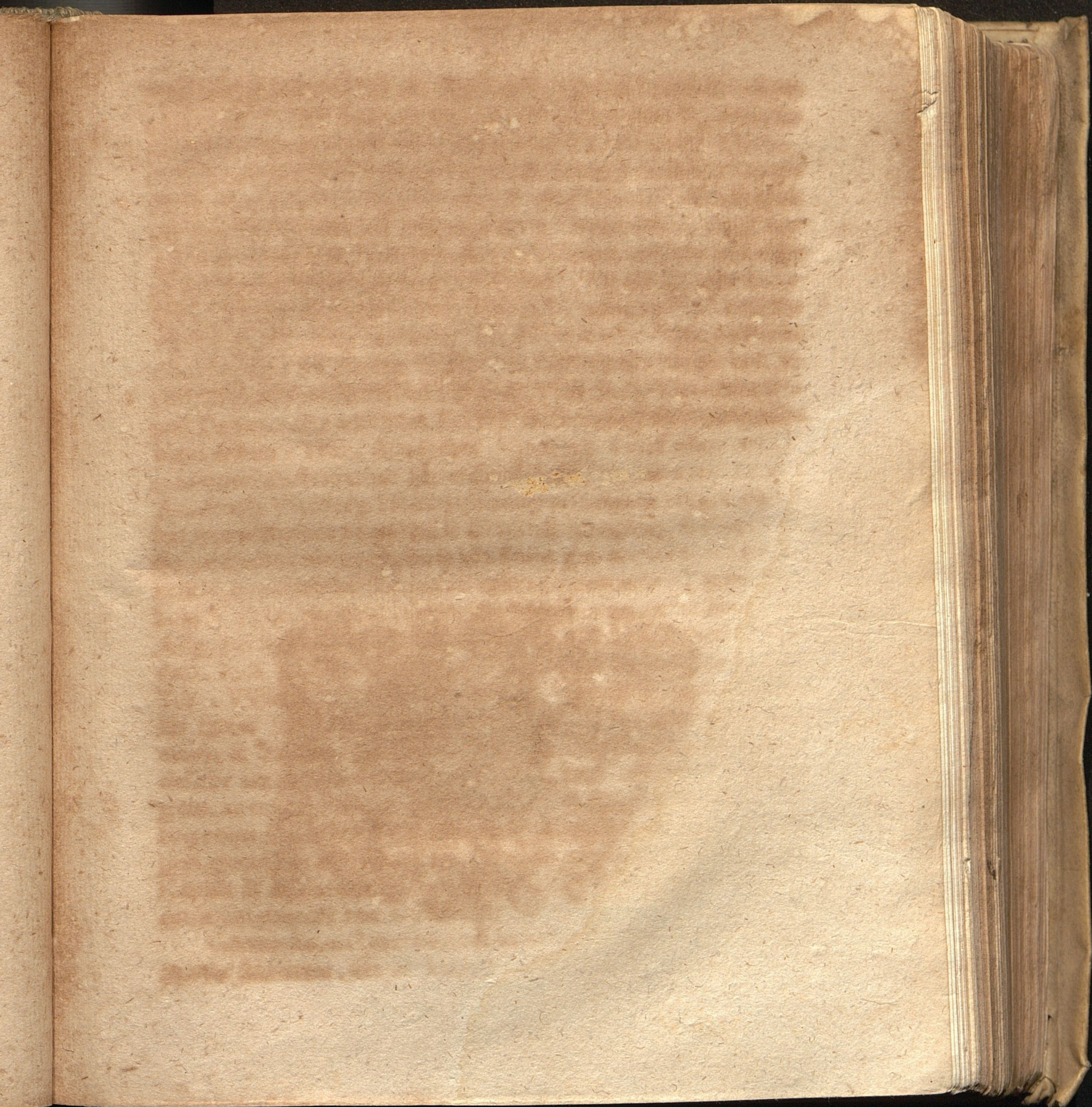
tur & exsultet ? nisi qui ingratum ac degenerem se eius filium, aut verius cuculum, ipso facto declarare velit.

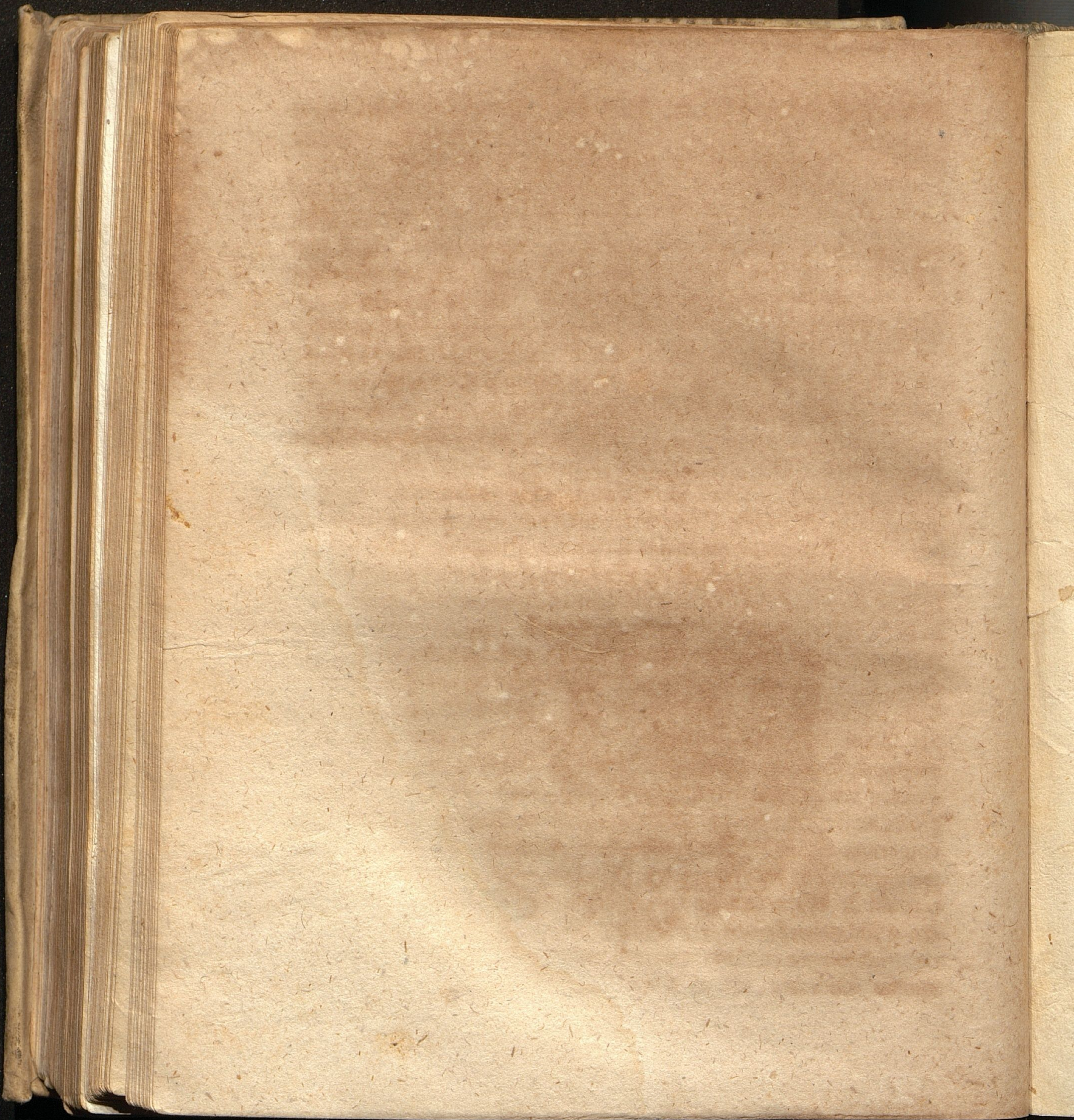
Hæc ergo sunt divinæ benignitatis munera, per Serenissimos Electores Saxoniae, virosq; Dei incomparabiles, Lutherum & Melancthonem, Academiae VVitebergensi, & hinc toti Reipub. Christianæ, erogata, non minoris profectò æstimanda, quam olim per Moysen & Aaronem præstira Israelitis.

Nostrium igitur est, ante omnia Deo Gratiarum vota piè exsolvere, Illustriss. Principum Saxoniae beneficentiam perpetuo celebrare, & Academiam Vitebergensem, ut Pietatis & Artium Philosophicarum instauratricem, & propagatricem, debitis reverentiæ & *εὐλογίας* officiis prosequi, eiq; felicissimam perpetuò sortem imprecari.

D I X I.

153456

ULB Halle 3
002 677 407

VD 77

Communicantes. Sanctis sanctis. In diebus. In diebus.
Communicantes et noctem ut dicitur
sacratissimam celebrantes. qua beate
virginis memorata virginitas. huius mundi
salvatore. Sed et memoriam venerantes
viris eisdem gloriose semp virginitatis mar-
tyris eiusdem dei et domini nostri ihesu christi. Sed et
torum apostolorum tuorum *In diebus. In diebus.*

Communicantes. et diem sacratissimum celebra-
tes. quo unigenitus tuus in tua terra gloria. con-
tinuus in veritate carnis nostre visibiliter carnaliter
apparuit. Sed et memoriam *In diebus. In diebus.*

Communicantes et diem sacratissimum celebra-
tes. quo dominus noster ihesu christus pro nobis est
Sed et memoriam. **H**anc igitur oblationem

B.I.G.

Farbkarte #13

Oratio, ^{18.}

DE PRÆCIPVIS

DEI BENEFICIIS, A DEO

PER VII ILLUSTRIS. SAXONIAE ELECTORES, eximiosque Dei Viros, D. MARTINUM LUTHERUM, & D. PHILIPPUM MELANCHTHONEM, in Academiam VViteberg. collatis;

Publicè habita VVitebergæ,

IN SOLENNI LXIV MAGISTRO-

rum Creatione: cum post primi ab inauguratione seculi decursum Academia centesimum natalem suum Iubilea festiuitate celebraret,

LAVRENTIO RHODOMANO,

P. C. & Profess. Pub. atque Collegii Philosoph. tum per semestre hybernum
DECANO.

VVITEBERGAE,

Excusa Typis Cratonianis, Anno 1602.

